

Su šimtmečiu, Lietuva ir lietuvi!

Kun. Petras Tverijonas

Minime Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį. Prisimenu, kai paauglystėje su draugais norėjome atšvęsti Vasario 16-osios šventę. Sugalvojome pasisiūti trispalvę, bet mūsų entuziazmą užgesino tėvai, bijodami persekiojimų iš vadinamojo „partkomo“. Negalėdami turėti trispalvės vėliavos, pasidarėme geltonos, žalios ir raudonos spalvos gaivuosius gėrimus. Mums buvo liūdna, kad negalėjome turėti vėliavos, bet turėjome kitokią trispalvę kaip ženklą, kad esame lietuviai. Tais laikais, kai privalėjome dainuoti komunistines dainas, senelių ir prosenelių dėka puikiai žinojome apie buvusią nepriklausomą Vasario 16-osios Lietuvą. Jei ta istorija nebūtų perduota iš lūpų į lūpas, jei nebūtume slapta apie tai kalbėję, gyventume suklaidinti ir nebūtume pakilę laisvės kovai. Dėl tos negęstančios vilties sulaukėme ir Kovo 11-osios. Kaip džiugiu, kad šiandien Lietuvos valstybės atkūrimo 100-ąsias metines galime švęsti ne tik prisiminimais, bet džiaugdamiesi laisve ir būdami lietuviais, kad ir kur gyventume.

Po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo visi gražūs pasakojimai ir mitai turėjo tapti realybe, bet realybė visada yra sunkesnė. Žmogus, praėjęs kančios tarpsnius, kuria pasakojimus, kurie vėliau tampa truputį sumitinti. Tačiau mums reikia tų pasakojimų, kurie mums leistų pasijusti oriais. Mums reikia vėl pakelti galvas – ne iš puikybės, bet dėl savivertės. Mums reikia gilesnio suvokimo, kad nesame blogesni už kitus, o kartais ir geresni. Mes juk turėjome ir

Nukelta į kitą psl.

Šiame numeryje skaitykite

2 psl. Gavėnia. Pelenų trečiadienis. Pasninkas
Br. Sausius Rumšas OP

6 psl. Mieli mūsų šventieji
Valdas Vitkauskas

7 psl. Kam eiti į bažnyčią, jei Dievas mano
sieloje?
Andrejus Kurajevs

9-12 psl. Įvairūs skelbimai

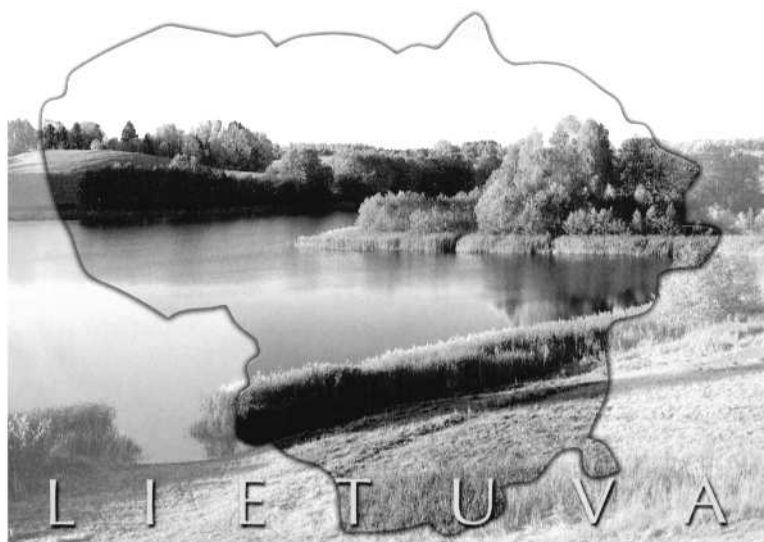
labai didelę valstybę. Net ją praradę, neišsižadėjome jos, bet sukūrėme kitą. Sovietmetis irgi mūsų nesužlugdė – sugebėjome atsitiesti. Anot Gintaro Beresnevičiaus: lietuviams, kaip ir žydams, būdinga išlikimo ideologija. Mes juk sugebame ir kurti, ir dirbti.

Kodėl verta būti lietuviu? Lietuviškas žodis mums prigijo su motinos pienu. Paveldėta kultūra duoda suvokimą, kas esame. Net būdami Anglijoje, galime ir privalome jaustis oriais lietuviais, perduoti lietuvišką kalbą ateities kartoms. Juk tai privilegija – kalbėti keliomis kalbomis. Lietuviai vaikai, išmokyti kalbėti lietuviškai, žinodami savo tautos istoriją, jausis savais ir Lietuvoje, žinos savo šaknis, jausis pilnaverčiais žmonėmis.

Kodėl verta būti tikinčiu? Vaikai žiūri ne į tai, ką tėvai moko, bet kaip tėvai elgiasi. Jei savo pavyzdžiu išmokysite vaikus mylėti Dievą, jie savaime išmoks rodyti meilę ir pagarbą jums – savo tėvams. Juk pirmieji trys Dievo įsakymai skirti mūsų santykiui su Dievu, o ketvirtasis (pirmasis iš skirtų santykiams su žmonėmis) yra „gerbk savo tėvą ir motiną“. Vykdamas pirmuosius tris įsakymus, ketvirtasis išeis savaime. Viskas susidėlioja į savo vietas: ir meilė Dievui, ir meilė artimui.

Žodis „Lietuva“ kildinamas ne tik iš *Lietavos* upės, ar *lietaus*, bet taip pat iš žodžio *lieti, sulieti*. Mūsų tauta, sulieta iš skirtingų tautinių grupių, yra sulieta į vieną Lietuvą, kuri yra mums brangi tėvynė.

Sveikinu Lietuvą ir visus lietuvius su mūsų tautos gimtadieniu. ☞

Lietuva brangi

Maironis

Graži tu, mano brangi tėvynė,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai:
Graži tu savo dangaus mėlyne!
Brangi: tiek vargo, kančių prityrei.

Kaip puikūs slėniai sraunos Dubysos,
Miškais lyg rūta kalnai žaliuoja;
O po tuos kalnus sesutės visos
Griaudžiai malonias dainas ringuoja.

Ten susimastęs tamsus Nevėžis
Kaip juosta juosia žaliašias pievas;
Banguoja, vagą giliai išrėžęs;
Jo gilią mintį težino Dievas.

Kaip puikūs tavo dvarai, tėvynė,
Baltai iš sodų žalių bekysa!
Tik brangią kalbą tėvų pamynę
Jie mūsų širdis mažai ką riša.

Kaip linksma sodžiuos, kai vyturėlis
Jaukiai pragysta, aukštai iškilęs,
Ar saulė leidžias, ir vakarėlis
Ramumą neša, saldžiai nutilęs.

Bažnyčios tavo ne tiek gražybe,
Ne dailės turtais, ne auksu žiba;
Bet dega meilės, maldos galybe,
Senųjų amžių gyva tikyba.

Kai ten prieš sumą visi sutarę
Griaudžiai užtraukia „Pulkim ant
kelių“,
Jausmai bedievio vėl atsidarę
Tikėti mokos nuo tų vaikelių.

Graži tu, mano brangi tėvynė,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai!
Ne veltui bočiai tave taip gynė,
Ne veltui dainiai plačiai išgyrė!

Gavėnia

Br. Saulius Rumšas OP

Gavėnia – tai keturiasdešimt dienų laikas, skirtas pasiruošti Jėzaus Kristaus mirties ir prisikėlimo – Velykų šventei. Gavėnia prasideda Pelenų dieną ir baigiasi Didžiojo ketvirtadienio Paskutinės Kristaus vakarienės Mišių pradžioje. Kiekvienas sekmadienis yra skirtas Kristaus prisikėlimui švęsti, todėl jis nėra atgailos ar pasninko laikas. Dėl šios priežasties, siekiant išsaugoti keturiasdešimt dienų laikotarpį, gavėnios pradžia buvo atkelta į Pelenų dieną, trečiadienį prieš pirmąjį gavėnios sekmadienį.

Nuo pat ankstyvosios krikščionybės laikų gavėnios metu katechumenai ruošdavosi krikšto sakramentui, kurį jie priimdavo Velyknakčio vigilijos metu.

Kokia gavėnios prasmė?

Gavėnia – tai tarsi visuotinės Bažnyčios rekolekcijos, susikaupimo ir atgailos laikas, kurio metu tikintieji raginami pažvelgti į Kristaus slėpinį, semtis iš jo jėgų, nuvalyti savo širdį, peržvelgti savo krikščionišką gyvenimą ir atgailos bei susitaikinimo dvasia ruoštis Kristaus prisikėlimo įvykiui.

Gavėnios metu tikintieji raginami pasninkauti, ypač Pelenų dieną ir kiekvieną gavėnios penktadienį, taip pat susilaikyti nuo pasilinksminimų ir, platesniu požiūriu, nuo viso, kas žeidžia ar iškreipia žmogaus santykį su Dievu ir su artimu. Gavėnios atgailos tikslas – atitaisyti savyje tai, kas traukia į nuodėmę ir skatinti tai, kas veda į gėrį. Todėl gavėnia – tai puikus metas susimąstyti apie savo santykį su Dievu. Kur aš esu Dievo atžvilgiu, kur Dievas man yra? Ar iš tiesų gyvenu Kristaus pasiūlytos Gerosios Naujienos dvasia ir patarimais? Gavėnios metu Bažnyčia ragina tikinčiuosius dalyvauti susitaikinimo pamaldose ir atlikti išpažintį. Gavėnios kelyje padeda ir kelios minutės stabtelėjimo bei Šv. Rašto skaitymo ir meditavimo.

Gavėnią žymi paties Jėzaus žodžiai:

„Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“

(Iš Evangelijos pagal Morkų, 1 skyrius, 15 eilutė)

Ką reiškia žodis gavėnia?

Lietuviškas žodis *gavėnia* greičiausiai kilo iš kaimynų slavų žodžio *gavienne* (гавенне), kurio veiksmazodinė forma *gavėti* (гавець) reiškia susilaikyti nuo mėsinių valgių, pasninkauti.

Lotyniškasis *gavėnios* vardas *Quadragesima* (pažodžiui *keturiasdešimtoji*) arba *Tempus quadragesimæ* tiesiogiai išreiškia keturiasdešimt dienų laikotarpį prieš Velykas. Iš čia, pavyzdžiui, kilo prancūziškas pavadinimas *Carême* ar itališkas *Quaresima*.

Tą pačią reikšmę turi ir dabartinės graikų kalbos žodis *megale tessarakoste*, pažodžiui *didysis keturiasdešimtdienis*. Tačiau pirmiausia istorijoje sutinkamas kitas graikiškas gavėnios pavadinimas *metanoia*, kuris galbūt taikliausiai išreiškia viso minimo laikotarpio esmę ir teologinę prasmę. *Metanoia* – tai atgaila, gyvenimo permąstymas ir vidinis pasikeitimas. Kitaip tariant, tai – atsivertimas, atsigręžimas, fizinis ir dvasinis visos žmogaus egzistencijos atgręžimas į Dievą. Šiandien *metanoia* sąvoka vartojama susitaikinimo sakramentui.

Koks yra biblinis gavėnios pagrindas?

Gavėnios laikotarpio ištakų reikia ieškoti Šventasis Rašte. Tvanas truko keturiasdešimt dienų ir naktų (Pr 7,4). Mozė keturiasdešimt dienų ir naktų išbuvo užlipęs ant Sinajaus kalno (Iš 24,18). Pažadėtosios žemės žvalgymas užtruko keturiasdešimt dienų (Sk 14,34). Jėzus pasninkaudamas praleido keturiasdešimt dienų ir naktų dykumoje, kur buvo gundomas (Mt 4,2). Taip pat skaičius keturi ar keturiasdešimt Šv. Rašte turi savitą prasmę. Skaičius *keturi* žymi

geografinio horizonto visumą: keturi vėjai (Iz 11, 12; Ez 37, 9), keturios rojaus upės (Pr 2, 10). Skaičius *keturiasdešimt* dažniausiai išreiškia vienos žmonių kartos amžių: keturiasdešimt metų išrinktoji tauta klajojo dykumoje (Sk 14, 34), keturiasdešimt Dovydo karaliavimo metų (2 Sam 5, 4).

Biblinės paralelės primena apie laukimo, o kartu išbandymų ir kovos metą. Pažadėtoji žemė, Dievo karalystė yra čia pat, visai šalia, tačiau reikia pastangų norint į ją įžengti.

Pelenų trečiadienis

Pelenų diena – tai gavėnios pradžia. Ši diena pažymėta ypatingos atgailos dvasios, kai išreiškiamas asmeninis žmogaus troškimas atsiversti ir sugrįžti pas Dievą. Svarbiausias Pelenų dienos akcentas yra pelenų barstymas, simbolizuojantis ne tik gavėnios, kaip atgailos, laikotarpio pradžią, bet ir nusizeminimą bei nuoširdų siekį atsiversti ir tikėti Evangelija.

Kada ji atsirado ir kuo ypatinga?

Pelenų diena, kaip gavėnios pradžia, pirmą kartą paminėta VI a., o nuo VIII a. Romoje vyksta popiežiaus vadovaujama Pelenų dienos procesija. Anuomet ji prasidėdavo Šv. Anastazijos bazilikoje, esančioje Palatino kalno papėdėje, ir baigdavosi Šv. Sabinos bazilikoje Aventino kalno viršuje. Ši tradicija gyvuoja ir šiandien. Pelenų dieną popiežius su procesija eina nuo Šv. Anzelmo į Šv. Sabinos baziliką, kur aukoja šv. Mišias ir barsto pelenus.

Pelenų barstymo arba galvos pasibarstymo pelenais pradžios reikia ieškoti dar Senajame Testamente ir ankstyvosios krikščionybės atgailos apeigose. Nuo maždaug X a. pelenų barstymas tampa privalomas visai krikščionių bendruomenei. Šiandieninė pelenų dienos liturgija yra išlaikusi senus tradicinius elementus: pelenų barstymą ir griežtą pasninką, kai susilaikoma ne tik nuo mėsinių valgių, bet ir nuo sotaus ar prabangaus maisto (leidžiama sočiau pavalgyti tik kartą per dieną, kitus du kartus lengvai užkasti). Pagal Bažnyčios nuorodas, „abstinencijos įstatymas (t.y. susilaikymas nuo mėsingo maisto) saisto asmenis, sulaukusius keturiolikos metų amžiaus; o pasninko įstatymas įpareigoja visus pilnamečius iki pradėtų šešiasdešimtųjų metų“ (Plg. Kanonų teisės kodeksas 1252).

Ką simbolizuoja pelenai?

Pelenų simbolika plati. Pelenai dažniausiai siejami su dulkėmis ir reiškia žmogaus nuodėmę ir trapumą. Jau Senajame Testamente sutinkame daug užuominų apie pasibarstymą pelenais arba dulkėmis kaip atgailos ir gedulo išraišką (Joz 7,6; 2Sam 13,19; Ez 27,30; Job 2,12 ir 42,6.). Pirmųjų amžių krikščionys perėmė šią praktiką.

Apibendrinant, pelenai simbolizuoja: myriop einačio žmogaus silpną ir trapų būvį bei jo tuštybę; nusidėjusio žmogaus būklę; atgailą ir gedulą; maldas ir karštą troškimą, kad Dievas ateitų žmogui į pagalbą; prisikėlimo troškimą, turint omenyje tai, kad visi žmonės kviečiami dalyvauti Kristaus prisikėlime.

Pasibarstyti pelenais – tai tarsi atlikti viešą išpažintį. Kitaip tariant, pasibarstymas pelenais yra viešas atgailos aktas, kuris per tą dulkėtą medžiagą įspėja apie Dievo teismą, bet taip pat primena jo gailestingumą. Tas, kuris pripažįsta savo menkumą, išgirsta nugalėjusio nuodėmę ir mirtį Mesijo pažadą: „[Viešpats] pasiuntė mane paguosti prislėgtųjų, paskelbti belaisviams laisvės ir atidaryti kalėjimo durų kaliniams. Paskelbti Viešpaties malonės metų, – mūsų Dievo atpildo dienos, paguosti visų liūdinčiųjų. Suteikti liūdintiems Zione vainiką vietoj pelenų, džiugesio aliejaus vietoj gedulo, šlovės skraistę vietoje bailumo, kad galėtų vadintis teisumo ažuolais – daigynu, Viešpaties sodintu, kad apreikštų jo šlovę.“ (Iz 61,1-3).

Kaip vyksta pelenų barstymas?

Sekant dar iš XII a. ateinančia tradicija, pelenai paruošiami deginant praėjusių metų pašventintas verbų šakeles. Pelenų palaiminimas ir barstymas vyksta šv. Mišių metu po homilijos. Mišių dalyviams kunigas užberia ant galvos žiupsnelį pelenų arba ant kaktos pelenais daro kryžiaus ženklą, pasirinktinai sakydamas šiuos Šventojo Rašto žodžius: „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija“ (Mk 1,15) arba „Atmink, žmogau, jog dulkė esi ir dulkėmis virsi“ (plg. Pr 3,19).

Kas yra pasninkas?

Pasninkas – tai susilaikymas nuo mėsinių valgių ir nuo sotaus ar prabangaus maisto. Pasninkas yra konkreti atgailos išraiška. Bažnyčioje atgailos dienos ir laikas yra visi metų penktadieniai ir gavėnia.

Katalikų Bažnyčios Kanonų teisė skiria dvi sąvokas: abstinencija ir pasninkas. Abstinencija (lot. *abstinentia* – susilaikymas) – tai susilaikymas nuo mėsinių valgių. Pasninkas – susilaikymas ne tik nuo mėsinių valgių, bet ir nuo

sotaus ar prabangaus maisto.

Lietuvoje susilaikymas nuo mėsiškų valgių tradiciškai vadinamas tiesiog pasninku, o griežtesnė pasninko forma buvo vadinama „juodu“ arba „sausu“ pasninku. Besilaikantieji tokio pasninko, ne tik atsisako vartoti bet kokius gyvulinės kilmės produktus, bet dar radikaliau – valgo tik juodą duoną, užsigerdami vandeniu. Nei bažnytinė teisė, nei moralinė teologija „juodo“ arba „sauso“ pasninko sąvokos nenaudoja, o Lietuvos vyskupų konferencijos instrukcija apie pasninką tokios radiklios pasninko formos nesiūlo.

Kokia pasninko prasmė?

Pasninkas pirmiausia primena, kad „žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Mt 4,4). Vadinas, atgailos dvasios perspektyvoje pasninkas kviečia pajusti ir įvardinti tikruosius trūkumus, o tada susimąstyti apie grįžimą prie Dievo. Todėl svarbu ne vien įstatymo raidė, bet ir pasninko įstatymo dvasia.

Nuo pat pirmųjų krikščionybės amžių pasninkas buvo neatsiejamas nuo išmaldos ir gailingumo darbų. Tai ką žmogus sutaupydavo pasninkaudamas – atiduodavo stokojančiam. Pasninkas – tai proga atitaisyti pažeistą socialinę teisingumą.

Kartais pasninkas suprantamas vien kaip kūno marinimas. Tai nėra visiškai teisinga samprata. Pagal krikščionišką poziciją žmogus – tai kūno ir sielos vienovė. Pasninkaujant svarbu išlaikyti tą pusiausvyrą tarp kūniškos ir dvasinės žmogaus plotmės. Neužtenka vien kūno apsimarinimo – svarbus taip pat ir sielos apsimarinimas. Apsimarinimą turi lydėti kasdieninė malda, Šv. Rašto skaitymas, dalyvavimas šv. Mišiose, sakramentinė atgailos praktika (išpažintis), meilės ir gailingumo darbai, santarvė su kitais žmonėmis.

Plačiąja prasme pasninkas – tai susilaikymas nuo to, kas žeidžia ar iškreipia esminius žmogaus santykius: santykį su savimi, su artimu, su Dievu. Kiekvienam žmogui svarbu susimąstyti apie tai, kas žeidžia minėtus santykius, ir stengtis juos atitaisyti. Pavyzdžiui, grįžęs namo vyras visą vakarą praleidžia prie kompiuterio, užuot laiką skyręs žmonai ir vaikams. Gal vertėtų pamąstyti apie pasninką nuo kompiuterio?

Nereikia abstinencijos ar pasninko suprasti kaip kokios prievolės. Juo labiau, abstinencija ar pasninkas nėra tikslas, bet konkreti priemonė, per kurią Bažnyčia mus kviečia augti tikros atgailos dvasioje.

Kada praktikuojamas pasninkas?

Pasninkas privalomas Pelenų trečiadienį ir Didįjį penktadienį. Lietuvoje, pagal seną tradiciją, taip pat pasninkaujama Kūčių dieną (gruodžio 24 d.). Kūčių dienos pasninką patvirtino ir Lietuvos Vyskupų konferencija. Ankstyvojoje krikščionybėje visas gavėnios laikas buvo pasninko laikas, nes Jėzus Kristus dykumoje praleido keturiasdešimt dienų pasninkaudamas (Mt 4,2). Ši tradicija dar ir šiandien gyva kai kuriose vienuolijose.

Abstinencijos įstatymo laikomasi visais metų penktadieniais. Penktadienis yra Jėzaus Kristaus mirties ant kryžiaus prisiminimas, todėl kiekvieną penktadienį susilaikoma nuo mėsiškų valgių (išskyrus tuos atvejus, kai penktadienis sutampa su liturgine švente ar iškilme). Ankčiau, o kartais dar ir šiandien, kai kuriose šalyse pasninkaujama ir trečiadieniais. Šitaip prisimenamas Judo išdavimas. Tačiau pasninkas trečiadieniais nėra Bažnyčios nustatytas.

Taip pat Bažnyčios tradicijoje egzistuoja taip vadinamas eucharistinis pasninkas. „Priimsiantysis Švenčiausiąją Eucharistiją, bent vieną valandą prieš Šventąją Komuniją turi susilaikyti nuo bet kokio maisto ar gėrimo, išskyrus tikta vandenį ir vaistus. [...] Senyvi žmonės, ligoniai ir jais besirūpinantys asmenys gali priimti Švenčiausiąją Eucharistiją, net jei likus mažiau kaip valandai būtų ko nors valgę.“ (Plg. *Kanonų teisės kodeksas* 919)*.

Ką draudžia valgyti abstinencijos ir pasninko įsakymas?

Bažnytinė teisė ir vietiniai vyskupai aiškiai apibrėžia ką draudžia pasninko įstatymas. Draudžiama valgyti žinduolių ir paukščių mėsą bei jų produktus – tai, kas turi tiesioginį ryšį su mėsa. Leidžiama žuvis, jūros gėrybės, kiaušiniai, pieno produktai. Leidžiama taip pat naudoti gyvulių taukus maisto ruošimui. Vanduo, pienas ar vaisių sultys pasninko nelaužo.

Visos kitos maisto draudimo formos, ar vadinamieji „psninko patiekalai“ yra susiję su vietiniais ar net asmeniniais papročiais ir neturi įpareigojančios galios.

Ar visi turi pasninkauti?

Abstinencijos įstatymas saisto visus asmenis nuo keturiolikos metų amžiaus. Psninko įstatymas įpareigoja visus pilnamečius iki šešiasdešimties metų. (Plg. *Kanonų teisės kodeksas* 1252).

Nuo abstinencijos ir pasninko įstatymo atleidžia tik pakankamai svarbi priežastis. Pavyzdžiui: negalimumas jų laikytis, didelis nepatogumas, liga, sunkūs darbai ar pan. Tad nuo šių įstatymų atleidžiami ligoniai, silpnai besijaučiantys, nėščios ar žindančios moterys, dirbantys sunkų fizinį ar protinį darbą, ilgai keliaujantys, negalintys pasirinkti sau maisto, o turintys valgyti, kas jiems duodama, krikštyną, jungtusių, laidotuvių, mirusiųjų minėjimų dalyviai. Įstatymas lieka galioti Pelenų trečiadienį, Didįjį penktadienį ir Kūčių dieną (Lietuvoje).

O kaip elgtis vaikams? Vaikai nėra saistomi nei abstinencijos, nei pasninko įstatymo. Tačiau tėvai kviečiami

Mieli mūsų šventieji

Valdas Vitkauskas

Iki šiol rašydamas į *Veni*, tekstus taikydavau labai įvairioms skaitytojų grupėms – kartais tiems, kurie atsitiktinai dėl kokių nors vienkartinų priežasčių atsidūrė bažnytelėje ir jiems koks savanoris įbruko šį leidinį; kartais tiems, kurie gyvena daugmaž reguliarių maldos ir sakramentinį gyvenimą iš įpratimo ar tradicijos; kartais tiems, kurie ieško kažko tikro, ypatingo, tyro ir gražaus; o kartais ir tiems, kurie jau tai rado ar bent užčiuopė. Tačiau dar niekada nesu rašęs tikriems šventiesiems. Tiems vyrams ir moterims,

kurie jau dabar tobulai tvarko savo gyvenimą, nedaro jokios nuodėmės, visada lieka santarvėje Gėriu, Tiesa ir pačiu Kūrėju. Nerašiau, nes turėjau tam svarią priežastį – net neįtariau, kad mūsų bendruomenėje yra tokių žmonių.

Ir štai palyginti neseniai išgirdau vieno kunigo pasakojimą, iš kurio galima prieiti logišką išvadą, kad turime pačių tikriausių gyvų šventųjų. Kai žmogus kuo nuoširdžiausiai negali prisiminti jokios savo nuodėmės, jokios rimtesnės klaidos, o jo atmintis veikia be rimtų priekaištų, peršasi aiški išvada – jis šventasis. Puiki žinia ir tam nuostabiam žmogui, ir visiems aplinkiniams – juk būdami šalia tobulybės galime lengviau semtis jos skleidžiamų gėrio ir šviesos spindulių.

Kad ir kaip būtų nuostabu, geroji naujiena čia nesibaigia. Pasirodo, tokių šventų žmonių tarp mūsų yra ne vienas ar du. Panašu, kad tai gana dažnas atvejis mūsų bendruomenėje. Tikrai didelis džiaugsmas! Juk yra tiek neatsakytų klausimų, tiek neaiškių, nesuprantamų dalykų tikėjimo ir apskritai gyvenimo kelyje. Taip kartais norisi aptarti juos su žmonėmis, nesuteptais jokios klaidos, sugebėjusias pasiekti tai, kas atrodo nepasiekiamą – tapti šventaisiais dar gyvenant šiame blogio sužalotame pasaulyje.

Vienintelė problema – nors kunigai ir pasakoja, kad toks šventumo reiškinys egzistuoja, jokiais būdais neprasitaria bent vieno konkretaus šiuo metu tarp mūsų vaikščiojančio šventojo ar šventosios vardo. Todėl mums, tebevargantams savo žemiškos kasdienybės dulkėse, nėra galimybės Jus, mieli šventieji, atrasti ir pakalbinti. Nebent kreiptis per spaudą. Todėl ir rašau čia, gal pastebėsite. Gal iš savo gerumo skirsite dėmesio ir laiko mums padėti atsispirti nuodėmei ir silpnumui, kaip nors imti keistis, vaduotis iš tų nuolat vis pasikartojančių senų ir atsirandančių naujų klaidų.

Žinau, kad jums nėra neįveikiamų problemų, ir jūs netausojate jėgų padėdami kitiems jas spręsti. Tačiau dėl mūsų silpnumo gal pradėkime nuo mažmožių. Štai, kad ir tokia įkyriai lipni bėda – perdėtas didžiavimasis. Kaip man patartumėte su tuo susidoroti? Tik neapsižiūrėk, ir atsiranda tas jausmas beveik kaskart įveikus kokį sunkesnį iššūkį, aplenkus konkurentą, ar šiaip padarius kažką geresnio, svarbesnio. Galima būtų mažiau stengtis, dažniau nusileisti? Deja, bet ir pralaimėjus ar nepavykus kokiam nors siekiui nieko negeriau. Tokiu atveju kilęs nusivylimas ir liūdesys lygiai taip pat byloja apie iš vidaus graužiantį perdėtą didžiavimosi savimi jausmą. Netgi ir nieko dar nepadarius – nei laimėjus, nei pralošus – vos tik dar svarstant pradėti kokį nors naują projektą, atidžiau pasikapsčius, aiškiai jaučiasi tas didžiavimosi kirmino kvapas. Atrodo, bet kokiam didesniai darbai net pradėti būtinais reikalingas prieš tai vaizduotėje išskylantis triumfuojančios sėkmės paveikslas. Tai, be abejo, stiprina motyvaciją aktyviau judėti pirmyn, bet ar teisinga kryptimi? Teoriškai lyg ir viskas aišku. Šventasis Raštas daug kartų perspėja, kur nueina perdėto pasididžiavimo vedamas žmogus: Adomo ir levos nuodėmė, Kaino broližudystė, Juozapo brolių pavydas, platūs fariziejų diržai... Priežastys irgi suprantamos. Juk tikroji kūrinio laimė ir išsipildymas galimas tik atsiliepiant į Kūrėjo valią, į Jo numatytą paskirtį, o ne pasiduodant savo paties klaidingiems siekiams. Tačiau gyvenime tai vis išslysta iš akiračio ir dažnai nusiritame žemyn nuo ką tik taip sunkiai įveikto kalnelio.

Patarkite jūs, mūsų mieli šventieji ir šventosios, kaip jums pavyksta apsisaugoti nuo savo naudos, garbės, saugumo, pasitenkinimo ieškojimo santykiuose su artimu ir su Viešpačiu? Kaip jūs sugebate visose savo mintyse, troškimuose, žodžiuose, darbuose, maldose pirmiausia vadovautis meile Kūrėjui, o naudą artimui vertinti lygiai tiek pat, kiek ir naudą sau? Patarkite mums. Labai laukiu. ✍

Kam eiti į bažnyčią, jei Dievas mano sieloje?

Andrejus Kurajevs

Bažnyčia ir yra ta vieta, kur žmogus atranda Dievą. Kodėl? Iš tikrųjų kodėl mes einame į bažnyčią?

Kiekvienas turime pažįstamų ir net giminių, kurie nesupranta, kodėl mes einame į bažnyčią. Jų veiduose atsispindi ne tik nesupratimas, bet kartais ir nusistebėjimas. Kartais jis išreiškiamas žodžiais: „Na, gerai, atsidavei tikėjimui, tegu. Bet kam eiti į bažnyčią, tiek laiko ir jėgų eikvoti?! Pavyzdžiui, aš – taip pat tikintis. Bet aš tikiu vidujai. Dievas

mano sieloje, ir man nereikalingi jokie išoriniai ritualai.“ Kaip paaiškinti tokiems žmonėms savo elgesį?

Tie, kurie sako, kad jiems nereikia Bažnyčios ir tarpininkų, vargu ar laiko autoritetu Evangelijos žodį. Bažnyčia yra ta vieta, kur žmogų atranda Dievas. Kodėl? Iš tikrųjų, kodėl mes einame į bažnyčią? Iš klausyti pamokslo? Tam šiandien galima įsijungti radiją. Pasimelsti? Melstis galima visur ir visada. Toks ir apaštalo patarimas: „Be perstojo melskitės.“ Atnešti aukų? Šiandien aukų rinkėjų pilna ir gatvėse. Perduoti pageidavimų raštelį? Jį galima perduoti per pažįstamus. Pastatyti žvakutę? Ją galima pastatyti ir namie. Tai vis dėlto kodėl einame į bažnyčią?

Maža to, kai kurie žmonės sako, jei jie nori pasimelsti, tai jie eina į mišką, prie upės arba prie jūros, ir ten, Dievo sukurtoje bažnyčioje, jiems lengviau pajusti Kūrėjo didybę ir Jį garbinti. Kam gi, sako jie, iš bekraštės šventovės eiti į ankštas, rankomis pastatytas bažnyčias?

Norėdami tai suprasti, minutę išėikime iš krikščionių bažnyčios. Ir prisiminkime, kad svarbiausia religijų problema buvo klausimas, kokių aukų žmonės privalo atnešti dievams. Kada reikia nešti auką. Kas ją turi nešti. Kokio dydžio turi būti ta auka. Pagal kokį ritualą ji turi būti atnešama.

Kuriam iš daugelio dievų... Apie tai kalba knygos, pagonių ritualai.

Bet Evangelijoje matome visai ką kita. Pagonys kalba apie tai, kokią auką žmonės turi nešti Dievui, o Evangelijoje sakoma, kokią auką Dievas atnešė žmonėms: Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį (Mt. 20, 28); Arba Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3, 16).

Biblijos Dievas yra daug aukščiau už visą visatą, tad negali būti ir kalbos apie tai, kad Jis silpsta, kurdamas pasaulį. Taip, Dievas savo jėga, savo energija palaiko kosmoso egzistavimą. Bet Jo begalinė jėga dėl to nėra mažėja. Todėl ir nereikia, kad žmonės kištųsi.

Todėl nešamos aukos reikalingos ne Dievui, o žmonėms. Žmonės turi išmokti būti dėkingi. Žmonės turi išmokti bent dalį savo gyvenimo, savo turto ir savo laiko atimti iš savęs ir skirti Viešpačiui. Ne tam, kad Dievui reikalinga ta Jam skirta dalis. O dėl to, kad žmonės mokosi pasiaukojamos meilės.

Tik dešimtąją ar šimtąją dalį religijos sudaro tai, ką jai suteikia žmonės. Svarbiausia religijoje – ką suteikia jai Dievas. Svarbiausia ne tai, ką žmonės daro dėl Dievo, o tai, ką Dievas daro dėl žmonių. Svarbiausia ne tai, ką žmonės atneša į bažnyčią, o tai, ką iš jos išsineša.

Tai, ką galime atnešti Dievui, galime Jam atnešti bet kurioje vietoje. Viskas, kas yra pasaulyje, ir taip Jam priklauso. Bet yra tokia būties dalelė, kurią Dievas prisiėmė valdyti ne Pats, o leido kitam. Tai mano siela. Tai tas kambarėlis begalinėje visatoje, kur Kūrėjas neina be reikalo. Ir nuo mūsų pačių priklauso, kam skirsime savo laisvę, dovanotą mums Dievo.

Ar tarnausime Dievui, ar sau ir savo įgeidžiams bei geiduliams. Begalinę Viešpaties valdžią mes galime praturtinti tada, kai ir savo laisvą laiką atiduosime Jam. Todėl „Dievui maloni auka“ (Ps 50, 19). Ir tą auką gali atnešti kiekvienas iš mūsų. Šiuo atžvilgiu – kiekvienas iš mūsų – dvasininkas. Taip ir reikėtų suprasti apaštalo Petro žodžius apie tai, kad krikščionys – tai žmonės, kurie yra dvasininkai.

Niekas negali vietoj manęs atnešti Dievui aukos prieš mano valią. Tik aš pats ją valdau ir pats ją galiu atnešti prie Dievo sosto. Atnešti ištikimybės priesaiką ir pasakyti: „Viešpatie, tegul būna Tavo, o ne mano valia! Dėkoju Tau už viską, ką Tu panorėsi suteikti mano gyvenimui! Suteik man galimybę tarnauti Tau kiekvienu savo kvėpavimu!“ – tai galima padaryti kiekvienoje vietoje.

Tai gi, galimybę aukoti Dievui mes visada turime. Ir todėl visada galime pasakyti savo „Aš“, tuos žodžius, kuriais filosofas Diogenas kadaise atsakė į pasaulio užkariautojo Aleksandro Makedoniečio pasiūlymą išpildyti kiekvieną

išminčiaus prašymą: „Pasitrauk ir neužstok man saulės!“

Tam, kad galėtų atnešti auką Dievui, krikščioniui nebūtina bažnyčia. Bet religijoje yra ne vien tai, ką mes duodame. Svarbiau tai, ką gauname. Svarbu ne tai, kad ieškome Dievo, o tai, kodėl Jis mūsų ieško.

Kodėl mes dažniausiai einame į bažnyčią ir su maldavimais kreipiamės į Viešpatį, – gerai žinoma. Mes linkę manyti, jog Dievas – tarsi koks humanitarinės pagalbos generatorius: „Duok, Viešpatie, mums daugiau sveikatos, daugiau pasisekimo ir priedo prie atlyginimo!“ Pernelyg dažnai ieškome Viešpaties, pasak šventojo Dmitrijaus Rostovskio: „Ne dėl Jėzaus, o dėl duonos kąsnio.“ O vis dėlto kodėl Dievas mūsų ieško? Ar Jis nori ką nors iš mūsų atimti? Arba duoti?

Kodėl kviečia Jo Žodis: Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! (Mt 11, 28). Šis kvietimas nerodo, kad reikia įvykdyti net tai: „Ir jūs atiduosite Man tai...“ Šis kvietimas baigiasi kita pranašyste; jis sako, ką Dievas padarys atsiliepusiems: „Ir Aš nuraminsiu jus... rasite sielos ramybę.“

Taigi, Dievas kviečia mus pas save, norėdamas kai ką perteikti. Ką gi? Žinią – „Mokykitės iš Manęs“... Dvasią – „Priimkite mano dvasią“... Meilę, taiką ir džiaugsmą – „Išgyvenkite mano meilę... Savo taiką duodu jums... Tegul Mano džiaugsmas būna su jumis.“ Bet Kristus pateikia mums ir kai ką nesuvokiamo... „Būkite manyje, ir Aš jus... Priimkite, tai yra Mano kraujas, kuris už jus išliejamas...“ Visą save Kristus patiki žmonėms. Ir savo dieviškumą, ir savo žmogiškumą. Šiuolaikinė medicina taiko tokią procedūrą: perliejamas to paties ligonio kraujas jam pačiam. Iš jo kūno paimto kraujo išvalomos kenksmingos priemonės, arba, priešingai, kraujas praturtinamas tais komponentais, kurių reikiamo kiekio ligonio organizmas pats jau nebegali pasigaminti. Ir toks nukenksmintas ir praturtintas kraujas suleidžiamas žmogui.

Kai kas panašaus vyksta ir mūsų santykiuose su Kristumi. Dievas tampa žmogumi. Jis prisiima mūsų netvarią prigimtį, ją atnaujina, pripildo Dievybės, Amžinybės, Nemirtingumo, ir žmogišką kūną, jau išgyvenusį kančią ir prisikėlusį, grąžina mums. Savo žmogišką kraują, prisotintą Dievo krauju, Jis įlieja mums, kad turėtume Prisikėlimo ženklą ir taptume Amžinybės dalyviais.

Taigi, į bažnyčią mes einame ne tam, kad ką nors gautume. Bažnyčia – tai sienos, pastatytos aplink Egzistavimo slėpinį. Slėpinys dar ir tas, kad žmonėms yra ištiesta ranka su dovanomis. Todėl lankyti bažnyčią – ne sunki prievolė, o nuostabi privilegija. Mums suteikiama teisė tapti Paslaptingosios vakarienės bendrininkais. Mums suteikta galimybė tapti „Dievo prigimties liudytojais“. Mums suteikta galimybė prisiliesti prie tos Energijos, kurios nepajėgi suteikti nė viena pasaulio elektros stotis.

Kristus pasakė, jog Jis mūsų laukia ir trokšta mums duoti. Jis, Amžinasis, nori su mumis susitikti ir susijungti šiame gyvenime – tam, kad ateityje, mūsų amžinajame gyvenime, netaptume nepataisomai vieniši.

Dievas mūsų ieškojo. Ir atrado. Mums tik reikia eiti ir stoti į tokią vietą, kur Dievas arčiausiai prieina prie žmonių, į tokią vietą, kur Jis dovanoja pačių netikėčiausių dovanų žmonėms. Jeigu Kristus Taurę mums paduoda bažnyčioje, ar verta mums sukti nosį ir tvirtinti: „Dievas ir taip mano sieloje“?

Tikėjimas – tai veiksmas. Tai siekimas to, kas jaučiama, bet dar netapo akivaizdybe. Siekimas to, kas jau prisilietė prie mūsų gyvenimo, metė savo atspindį, bet ne visiškai įsitvirtino... Tikėjimas – tai naujos patirties troškimas. Bet tie, kurie kalba: „Mano tikėjimas yra mano sieloje“, dažnai tai sako tokiomis apsiblaususiomis akimis, kad sunku patikėti, jog jie kada nors bandė priartėti prie Dievo.

Neįmanoma mylėti, neišreiškiant savo meilės, kaip nors nesiekiant mylimo žmogaus. Taip pat negalima tikėti, niekaip neišreiškiant savo tikėjimo išoriniais veiksmais. Rožė, kurią mylimajai dovanoja mylimasis, kaip tokia jai nereikalinga. Ši gėlė jai brangi ne dėl jos grožio, o dėl to atspindžio, kurį suteikė dovanotojo meilė. Pirktos gėlės ir dovanotos gėlės visiškai skirtingai pagyvina kambarį.

Je i žmogus tvirtina, kad jis ką nors myli, bet nieko nedaro dėl savo meilės: nieieško susitikimų, nieko nedovanoja, neskiria laiko bendravimui, nieko neaukvoja, vadinasi, jis tik giriasi savo jau įsimylėjusiems draugams: „Esą ir aš ne blogesnis, ir aš jau turiu mylimąją!“

Todėl žmogui, tvirtinančiam, kad Dievas – jo sieloje, vertėtų savęs paklausti, ką jis padarė dėl to, kad apvalytų savo sielą tokiam stebuklingam apsilankymui? Kaip ir koku vardu jis Jį pakvietė? Kaip Jį saugo savyje? Kas pasikeitė po to susitikimo? Ar pamilo jis Tą, Kurį susitiko? Ir ką jis daro dėl tos meilės?

Je i tie klausimai priverčia jus sutrikus patylėti, – tai nors nelaikykite savęs aukščiau tų, kurie nors kai ką daro, kad pabūtų su Dievu! Nenieikinkite einančiųjų, nors tie ir suklumpa!

Tie, kurie kalba, kad jiems nereikalingi tarpininkai bendrauti su Dievu, nesupranta, kad bažnyčioje jų laukia tas Tarpininkas, kuris tik dėl žmonių pasiaukuoja ir išlaisvino juos nuo būtinybės ką nors pasaulyje griauti ir griovimo vaisiais maitinti stabus. Nejaugi taip nepakeliamai sunku ištiesti savo rankas tam, kad į jas būtų galima įdėti Dovanas? ☞

Bernardinai.lt

www.teofilius.lt

Sužadėtinių pasirengimo Santuokai kursai

Informacija ir registracija internetinėje svetainėje www.londonas.co.uk

Kas yra Gift aid?

Gift aid yra paramos sistema Didžiojoje Britanijoje, kuri leidžia individualiems mokesčių mokėtojams efektyviau aukoti labdaros organizacijoms. Nuo asmens per metus paaukotos sumos valstybė bažnyčiai duoda 25%. Taigi jeigu mūsų parapijietis yra mokesčių mokėtojas ir aukoja Gift aid būdu, jis leidžia parapijai gauti 25% daugiau pajamų. Pavyzdžiui, jei žmogus Gift aid būdu paaukoja 100 svarų, valstybė prideda 25 svarus ir bažnyčia iš viso gauna 125 svarus.

Kaip aš galiu naudoti Gift aid?

Pirmiausia, aukotojas turi būti mokesčių mokėtojas. Tada jis turėtų užpildyti Gift Aid deklaraciją. Ją galima gauti iš kun. Petro arba Onutės Verbickienės.

Pagal Gift Aid planą galite aukoti trimis būdais:

1. Auka įdedama į specialų voką, kurį rasite bažnyčios gale virš religinių reikmenų spintelės. Ant voko užrašomas aukotojo numeris, kurį gausite užpildę deklaraciją, ir auka.
2. Vienkartinė auka išrašant čekį.
3. Tiesioginis banko pavedimas į parapijos sąskaitą (Direct debit). Formą galite gauti iš referentės Jurgitos Vitkauskienės arba Onutės Verbickienės.

„Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“.

2 Kor 9, 7

Bažnyčios svetainė

Kviečiame kiekvieną sekmadienį po 10 ir 12 val. šv. Mišių į bažnyčios svetainę paskanauti kavos, arbatos, parapijiečių paruoštų vaišių, pabendrauti, susipažinti.

Svetainėje taip pat galite įsigyti krikščioniškos literatūros suaugusiems ir vaikams, giesmių kompaktinių plokštelių, žvakių, devocionalijų.

Sakramentai

Kviečiame ruoštis Krikštui, Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimui, Santuokai Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje. Daugiau informacijos ir registracija www.londonas.co.uk

Švč. Sakramento Adoracija

Adoracija – Švč. Sakramento kultas. Ši sena Bažnyčios tradicija išreiškia ypatingą pagarbą Eucharistiniam Jėzui. Pamaldų metu Švč. Sakramentas yra išstatomas monstrancijoje, kad matytųsi. Adoracija – tai susitikimas su Kristumi, kuris yra Asmuo. Tai mano buvimas su Juo ir Jo buvimas su manimi širdis širdin. Mūsų bažnyčioje Adoracija vyksta **kiekvieną trečiadienį po 19 val. šv. Mišių.**

Vaikų Krikštas

Visa reikalinga informacija apie pasiruošimą internetinėje svetainėje londonas.co.uk

Susitaikymas

Išpažinčių klausoma pusvalandį prieš šv. Mišias arba kitu laiku, susitarus iš anksto telefonu. Jei ieškote patarimo iš kunigo ar norite pasikalbėti, kviečiame iš anksto susitarti dėl susitikimo laiko.

Ligonių lankymas

Dėl ligonių lankymo prašome kreiptis į kleboną po šv. Mišių arba telefonu. Tuo pačiu galėsite priimti ir reikalingus sakramentus.

Gyvojo rožinio draugija kviečia bendrai maldai

Vasario mėn. Gyvojo rožinio draugija kviečia melstis už Tėvynę Lietuvą ir jos žmones. Dieve, Tu leidai mūsų tautai pakelti daug kančios ir sunkumų, bet pažadinai joje ir kankinių dvasią. Viešpatie, tu vienas žinai, kiek daug mūsų tautiečių mirė dėl Tavo vardo ir tėvynės laisvės – suteik jiems dangaus karalystę. Viešpatie, globok mūsų Tėvynę. Duok jos vadovams išminties vadovauti, išsaugant nepriklausomybę ir kuriant gerovę. Siųsk mums savo pagalbą ir maloningai mus saugok, kad visuomet džiaugtumės taika ir ramybe.

Šv. Agota, mergelė, kankinė

Vasario 5 d.

Šv. Agota gyveno III a. Katanijoje (Pietų Italija, Sicilija). Dėl skaistybės nukankinta valdant imperatoriui Decijui (249–251). Kadangi buvo sudeginta, šv. Agotos duona ir šventintas vanduo – tai priemonės prieš gaisrą, šaukiantis šventosios užtarimo.

Šv. Paulius Mikis

Vasario 6 d.

Šv. Paulius Mikis (1566–1597) gimė Japonijoje, jėzuitas. Po šv. Pranciškaus Ksavero apaštalavimo Japonijoje jo darbą tęsė būrys jėzuitų japonų, tarp jų ir šv. Paulius Mikis, kuris ruošėsi tapti kunigu bei daug pamokslavo savo šalyje, Nagasakyje. Jis ir jo draugai: 2 jėzuitai, 6 pranciškonai ir 17 pasauliečių buvo nukryžiuoti. Visi kanonizuoti 1862 m.

Pelenų trečiadienis (Pelenė)

Vasario 14 d.

Šiandien pasninku ir pelenų barstymu ant tikinčiojo galvos (kaip atgailos ir atsivertimo ženklų) prasideda gavėnia.

Šv. apaštalo Petro Sosto šventė

Vasario 22 d.

Šventė skirta pirmajam popiežiui ir jo įpėdiniam (lot. *papa* – tėvas). Tarp popiežių – 79 šventieji ir 8 palaimintieji, būta ir antipopiežių. Pirmųjų amžių popiežiai (Romos vyskupai), pradėdant apaštalu Petru, buvo nukankinti.

Vasario mėn. liturginis kalendorius

- 2 Pn VIEŠPATIES PAAUKOJIMAS (*GRABNYČIOS*)
- 3 Š Šv. Blažiejus, vyskupas, kankinys; Šv. Ansgaras, vyskupas
- 4 S **V EILINIS SEKMADIENIS**
Job 7, 1-4. 6-7; Ps 147; 1 Kor 9, 16-19. 22-23; Mk 1, 29-39
- 5 P Šv. Agota, mergelė, kankinė
- 6 A Šv. Paulius Mikis ir jo draugai, kankiniai
- 8 K Šv. Jeronimas Emiljanis, kunigas;
Šv. Juozapina Bachita, mergelė
- 10 Š Šv. Skolastika, mergelė
- 11 S **VI EILINIS SEKMADIENIS**
Kun 13, 1-2. 46-46; Ps 32; 1 Kor 10, 31 - 11, 1; Mk 1, 40-45

Gavėnios pradžia

- 14 T PELENŲ TREČIADIENIS (*PELENĖ*)
- 16 P LIETUVOS VALSTYBĖS ATKŪRIMO DIENA
- 18 S **I GAVĖNIO SEKMADIENIS**
Per 9, 8-15; Ps 25; 1 Pt 3, 18-22; Mk 1, 12-15
- 21 T Šv. Petras Damijonas, vyskupas, Bažnyčios mokytojas
- 22 K ŠV. PETRO, APAŠTALO, SOSTAS
- 25 S **II GAVĖNIO SEKMADIENIS**
Pr 22,1-2.9a.10-13.15-18; Ps 116; Rom 8, 31b-34; Mk 9, 2-10

Lk.katalikai.lt

Bažnyčios choras

Visus norinčius ir galinčius giedoti kviečiame prisijungti prie Londono lietuvių šv. Kazimiero parapijos choro! Choro repetitijos vyksta kiekvieną sekmadienį 11 ir 13 val. Giedama sekmadieniais 12 val. šv. Mišiose.

Prašome kreiptis bažnyčioje į vargonininką arba tel. 07921848409

Motinos maldoje

viena grupelė mūsų bažnyčioje renkasi sekmadieniais po 12 val.

šv. Mišių, kita - penktadieniais 18 val.

Anoniminių alkoholikų

susirinkimai vyksta

St. Peter&Paul's

bažnyčios koplyčioje,
326 High Road, Ilford,
antradieniais 19 val.,
ketvirtadieniais 19 val.,
šeštadieniais 15 val.

Šv. Kazimiero bažnyčioje

sekmadieniais 19 val.

Informacija tel.: 07875660982;
07957792096.

Suaugę alkoholikų vaikai (SAV)

Penktadieniais 20:00 val.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje.

Tel. nr. 07539680773 arba 07926618677.

el. paštas sav.londonas@gmail.com.

Daugiau informacijos rasite:

www.suaugevaikai.com

Anoniminių Lošėjų

susirinkimai vyksta

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje
ketvirtadieniais 19:30 val.

Informacija tel.: 07983412108; 07931116110

Šv. Mišios kitose bendruomenėse

BEDFORD

RC Church Of Christ The King, Harrowden rd., Bedford MK42 0SP

Vasario 28 d., 12 val.;

Kovo 25 d., 12 val.

KING'S LYNN

Our Lady of Annunciation Church, London rd., King's Lynn PE30 5HQ

Kovo 4 d., 13 val.;

Balandžio 1 d., 15:30 val.

BOSTON

St Mary Our Lady of The Rosary Church, 24 Horncastle rd.,

Boston PE21 9BU

Vasario 10 d., 18 val.;

Kovo 10 d., 18 val.

NOTTINGHAM

Lietuvių katalikų centras „Židinys“, 16 Hound rd.,

Nottingham NG2 6AH

Vasario 17 d., 14:45 val.;

Kovo 17 d., 14:45 val.

PETERBOROUGH

St Peter and All Souls Church, Geneva st., Peterborough PE1 2RS

Vasario 17 d. 19:15 val.;

Kovo 17 d. 19:15 val.

WISBECH

Our Lady & St. Charles Borromeo, 69 Queen's Road, Wisbech PE13 2PH

Kovo 4 d., 15:30 val.;

Birželio 3 d., 13 val.

SPALDING

The Immaculate Conception & St Norbert, 52 St Thomas Rd, Spalding

PE11 2XX

Vasario 10 d., 14 val.;

Kovo 10 d., 14 val.

Kun. Andrejus Lazarevas

tel. 07443998275,

el. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

PRIKLAUSOMYBĖS LIGŲ DIENOS CENTRAS

ALFA programa skirta lietuvių-rusų išeivijos bendruomenių asmenims, turintiems priklausomybę nuo alkoholio ir narkotikų. Asmeninės konsultacijos bei terapiniai užsiėmimai grupėse. Maitinimas. Paslaugos teikiamos nemokamai lietuvių-rusų kalbomis.

SMULKIAU: 07912 890520 (Vladas) • E: info@alfalife.org.uk

Audriaus Stonio ir br. Gedimino Numgaudžio OFM
dokumentinio **filmo**

„Avinėlio vartai“

Peržiūra ir aptarimas
vasario 11 d., sekmadienį, 13:45 val.
bažnyčios svetainėje.

Vaikų piešinių paroda „Su gimtadieniu, Lietuva“

Kviečiame vaikus piešti piešinius Lietuvos valstybės atkūrimo
šimtmečio proga. Piešinio kitoje pusėje užrašykite vaiko vardą,
pavardę, amžių, tėvų tel. nr. ir el. pašto adresą.

Darbelių lauksime iki vasario 11 d.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje.

Piešiniai bus eksponuojami bažnyčios svetainėje
nuo vasario 16 d.

Tel. 07596913543, el. p. asistente@katalikai.org.uk

Lietuvos valstybės atkūrimo diena

Vasario 18 d., sekmadienį, 12 val.

12 val. kviečiame bendrai maldai šv. Mišiose už Tėvynę Lietuvą
ir į Lietuvos valstybės atkūrimo dienos minėjimą po šv. Mišių.

Vidinio išgydymo pamaldos

*Vasario 24 d., šeštadienį,
po 19 val. vakaro šv. Mišių*

Bažnyčioje. Maldą veda kun. Andrejus Lazarevas.

Šeimų stovykla

Gegužės 26-28 d.

Alton Tower rekolekcijų centre.

Tiksli informacija bus pateikta ir registracija prasidės netrukus
parapijos internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Pasirengimo santuokai kursai

Kviečiame registruotis parapijos internetinėje svetainėje
katalikai.org.uk į naujas pasirengimo santuokai kursų grupes.

Primername, kad sekmadieniais per 10 ir 12 val. šv. Mišias vyksta

Žodžio liturgija vaikams (3 – 7 m.).

Mielai kviečiame šeimas su vaikais dalyvauti.

Taip pat priminame, kad per kiekvienas šv. Mišias svetainėje yra
vaizdo ir garso ryšys iš bažnyčios, kad šeimos su mažais vaikais, kurie
neišbūna Mišiose, galėtų pilnai dalyvauti.

Lietuviški centrai

Lietuvos Respublikos ambasada

Lithuania House
2 Bessborough Gardens, Westminster
London SW1V 2JE
Tel.: 020 7592 2840
El. paštas: amb.uk@urm.lt

Konsulinis ir vizų skyrius

Darbo laikas 10.00-12.30 val. d.d.
Tel. +44 (0) 20 7486 6401/204/207)
Faksas +44 (0) 20 7486 6404

Nottinghamo „Židiny“

16 Hound Rd., West Bridgford
Nottingham, NG2 6AH
Tel. 0115 9821 892

Lietuvių katalikų misija Dubline, Airija

48 Westland Row, Dublin 2 at St Andrew's
Church Ireland
Tel. +353 1676 1030, Mob. +353 877477554
El. paštas: earnasius@yahoo.com

Lietuvių sielovada vidurio ir Šiaurės Anglijoje

Kun. Ramūnas Gerdauskas
Tel. 07943342098
El. p. kun.ramunas@gmail.com

Lietuvių sielovada Rytų Anglijoje

Kun. Andrejus Lazarevas
Tel. 07443998275,
El. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

ŠV. MIŠIOS

Sekmadieniais:

10 val.
12 val.
18 val.

Darbo dienomis ir šeštadieniais

19 val.

KONTAKTAI

Adresas: 21 The Oval,
Londonas E2 9DT

Tel.: 020 7739 8735
0793 9126 505

El. paštas:

parapija@londonas.co.uk

Internetinė svetainė:

www.katalikai.org.uk

Artimiausia metro stotis – **Bethnal Green**.

Jei važiuojate autobusais, išlipkite prie

Cambridge Heath geležinkelio stoties.

Bažnyčią galite pasiekti šiais autobusais: 26,
48, 55, 254, 106, D6, 388.

Laukiame Jūsų pastabų, pasiūlymų ir idėjų!

Už skelbimų turinį neatsakome.

Dėkojame už aukas laikraščelio leidybai!